

δοῦρας 1. 2) Οὐδ. πληθ. γαιδουρίδρια οὐς., μέρος ὅπου σταθμεύουν οἱ πρὸς μίσθωσιν ὄνοι Σῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαιδουρίδρις Πελοπν. (Ἀχαΐα) Γαιδουρίδρια Σῦρ.

γαιδουρίδι τό, Τήν. γαουρίν Κύπρ. γααρίν Κύπρ. γαρίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Τὸ γαουρίν καὶ γααρίν ἐκ τῶν διαμέσων τύπων γαουρίν καὶ γααρίν.

1) Γαιδουράκι 1, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Εἶδος σταφυλῆς Τήν.

γαιδουρίζω Αἰγιν. Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λάστ. Λεῦκτρ. Μάν.) κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. γαιδ'ρίζον Β.Εῦβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαδουρίζω Κύθν. Ρόδ. κ. ἄ. γαδουρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι.

1) Φέρομαι ὡς ὄνος, πράττω τι ἀδιάκριτον, ἀναισχυντῶ Β.Εῦβ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λεῦκτρ. Μάν.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Γνωμ.

Ὡρες ὥρες ἀθροπίζει | κς ὥρες ὥρες γαδουρίζει Ρόδ. Συνών.: γαδουρεύω, γαδουροβαστῶ, γαδουροφέρνω. β) Ἐπιδεικνύω πείσμα Κύθν. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Ὁ Φλεβάρης κς ἃ φλοῖση, | τοῦ καλοκαιριοῦ μυρίζει, εἰδεμὴ καὶ γαδουρίση, | μηδὲ πάλο δὲ θ' ἀφήση Κύθν. 2) Φαίνομαι ὡς ὄνος, ὁμοιάζω πρὸς ὄνον Αἰγιν. Θράκ. (Μυριόφ.) Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ.

* **γαιδουρίκι** τό, ἄδουρίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Λόγος ἀπρεπῆς, χυδαῖος: Ἀδουρίκια εἶπε ὁ ἕνας τ' ἄλλονοῦ.

γαιδουρίλα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ὁσμὴ ὄνου.

γαιδουριλίκι τό, ἀμάρι. γαδουρ'λίξ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λίκι.

Ἐλλειψις καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀγένεια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρίδα.

γαιδουρινὰ ἐπίθ. κοιν. γαιδουρ'νὰ βόρ. ιδιῶμ. γαδουρινὰ Θήρ. Κῶς Μῆλ. Σίφν. κ. ἄ. γαουρινὰ Κάρπ. Κύπρ. γαδαρινὰ Ἰμανιάρ. Σφίγξ 32 γαδαρινὰ Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαδουρινός.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὄνων κοιν.: Φρ. Ἐφαγε γαδουρινὰ (ὑπερβολικά) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) || Γνωμ. Ὅποιος πονεῖ γαδουρινὰ φωνάζει πολλαχ. Συνών. *γαδουρίσιμα. 2) Ἀπρεπῶς, ἀγενῶς κοιν.: Τοῦ φέρεται γαδουρινὰ Συνών. γαδουρίτικα. 3) Καθὼς ἀρμόζει εἰς ὄνον Μῆλ.: Φρ. Τὸνε ράβδισε γαδουρινὰ (ἀπανθρώπως, σκαιῶς).

γαιδουρινός ἐπίθ. κοιν. γαιδουρ'νός βόρ. ιδιῶμ. γαδουρινός Θήρ. Κῶς Μῆλ. Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. γαδουρ'νός Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Κυδων. Σκῦρ. κ. ἄ. γαουρινός Κάρπ. Κύπρ. Κῶς ἄδουρινός Νάξ. γαδαρινός Μεγίστ. κ. ἄ. γαδαρ'νός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Τὸ γαδαρινός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ ὄνον κοιν.: Γαιδουρινὸ γάλα -τομάρι κττ. β) Οὐδ. πληθ. γαδουρινὰ οὐς., ὄνοι Μύκ.

2) Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον κοιν.: Γαδουρινὸ κεφάλι. Γαδουρινὴ οὐρά. Γαδουρινὰ ποδάρια κοιν. || Παροιμ. φρ. Γαδουρινὰ μοῦτρα, ἀφεντική ζωὴ (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὅποιος μὲ τὴν ἀναίδειάν του κατορθώνει νὰ καλοπερνᾷ) πολλαχ.

3) Ὁ ἀρμόζων εἰς ὄνον κοιν.: Γαδουρινὸς τρόπος (ἐπὶ ἀγενοῦς συμπεριφορᾶς). Γαδουρινὴ ὑπομονή. Γαδουρινὸ πείσμα - φέριμο κττ.

Πβ. γαδουρένιος, γαδουρήσιος, γαδουρίτικος, γαδουρίτσινος.

γαδουρίς ἐπίθ. ἀμάρι. Οὐδ. γαδουρί ΠΝιρβάν. ἐν Ν.Ἐστ. 18 (1935) 1038.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίς.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὄνου ἢ ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ χρώμα τοῦ ὄνου: Χρῶμα γαδουρί.

γαδουρίστρα ἡ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστρα.

Μέρος ὑφάσματος ἔχον λανθασμένην ὑφήν. Συνών. γαδουρίτσα 4.

γαδουρίτα ἡ, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτα φυτῶν δηλωτικῆς.

Τὸ φυτὸν γαδουράγκαθο, ὁ ἰδ.

γαδουρίτικα ἐπίθ. ἐνιαχ. γαδουρίτ'κα Μακεδ. γαδουρίτικα Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαδουρίτικος.

Γαδουρινὰ 2, ὁ ἰδ.

γαδουρίτικος ἐπίθ. Κέρκ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

1) Γαδουρινός 1, ὁ ἰδ., Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ.

2) Γαδουρινός 3, ὁ ἰδ., Κέρκ.

Πβ. γαδουρήσιος.

γαδουρίτσα ἡ, σύνθη. γαδ'ρίτσα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γαδουρίτσα πολλαχ. γαρίτσα Ρόδ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐς. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα. Τὸ γαρίτσα ἐκ τοῦ γαδαρίτσα-γααρίτσα.

1) Μικρὰ θήλεια ὄνος σύνθη.: Αἰνιγμ.

Γαδουρίτσα φορτωμένη | 'ς τὴ σπηλαῖά πάει καὶ μπαίνει (τὸ κουτάλι μὲ τὸ ὅποιον τρώγομεν) Πελοπν. (Ἀράχ.)

2) Παιδιά καθ' ἣν οἱ παῖκται καβαλλικεύουν οἱ μὲν τοὺς δὲ Θράκ. (Μέτρ.) 3) Ὑποστήριγμα τῶν προσαγομένων εἰς τὸν τόρνον ξύλων Ναύστ. Συνών. ἀργάτης 8.

4) Γαδουρίστρα, ὁ ἰδ., Θράκ. 5) Πληθ. γαδουρίτσες, δύο σχοινάκια ἀποτελοῦνται μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Πελοπν. (Μεσσ.)

γαδουρίτσινος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαδουρίτσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

Ὁ ἐκ τοῦ ὄνου προερχόμενος. Πβ. γαδουρήσιος.

γαδουρίτσος ὁ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐς. γαδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσος. Διὰ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -ίτσος προελθοῦσαν ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴν -ίτσης πβ. τὰ ὅμοια παραδείγματα τῆς διαλέκτου ἀγουρίτσης-ἀγουρίτσος, ἀνθρωπίτσης-ἀνθρωπίτσος, παιδίτσης-παιδίτσος κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Κυπρ. Χρον. 2 (1924) 10.

Μικρός ὄνος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράκι.

γαιδουρο - κοιν. γαιδ'ρον - βόρ. ἰδιώμ.

Θέμα τοῦ οὐς. γαιδούρι.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρῶτου συνθετικοῦ σχηματίζονται **Α)** Ὁνόματα **1)** Ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀντικειμενικῶν συνθέτων, οἶον: γαιδουρογαστρός, γαιδουροδέτης, γαιδουροκλέφτης, γαιδουροκράχτης, γαιδουρολάτης κττ. **2)** Ὁνόματα δηλοῦντα τὸν ἀνήκοντα εἰς ὄνον, οἶον: γαιδουρόμαντρα, γαιδουρόσταβλος κττ. ἢ τὸν προερχόμενον ἀπὸ ὄνον, οἶον: γαιδουρόγαλα ἢ γαιδουρόγαλο, γαιδουροκαβαλλίνα, γαιδουροκαυκάλα, γαιδουροκοπριά, γαιδουρομασίλλα, γαιδουρομασελλάρα, γαιδουρόπετσο, γαιδουρόποδο, γαιδουροπροβγά, γαιδουροσάμαρο, γαιδουροτόμαρο, γαιδουρότριχα κττ. **3)** Τὸν μέγαν, οἶον: γαιδουροελαῖα, γαιδουρόκασσα, γαιδουροκοράκι, γαιδουροσκελίδα, γαιδουροσκελιδάρα, γαιδουροσκελιδούκλα, γαιδουρόφωκτα. **β)** Τὸν ἐμφανιζόμενον ἐν ὑπερβολῇ ἢ ἐν βαθμῷ ὑπερτάτῳ, οἶον: γαιδουρόβηχας, γαιδουρόθερμη, γαιδουροκαλόκαιρο, γαιδουρόκρνο, γαιδουρομαῖστρος, γαιδουροφωνάρα κττ. **4)** Τὸν ὁμοιάζοντα κατὰ τι πρὸς ὄνον, οἶον: γαιδουρολαίμης, γαιδουρομούρης, γαιδουρομούτρης, γαιδουρομούτσουρος, γαιδουροπόδης, γαιδουροπρόσωπος κττ. **5)** Τὸν ἔχοντα ἡθικὴν ὁμοιότητα πρὸς ὄνον, δηλ. τὸν ἀγενῆ, βάνανσον, χυδαῖον κττ., οἶον: γαιδουράνθρωπος, γαιδουρογυναῖκα, γαιδουροκόριτσο, γαιδουρόπαιδο κττ.

Β) Ρήματα **1)** Ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀντικειμενικῶν συνθέτων, οἶον: γαιδουρογυρεύω, γαιδουροδένω, γαιδουροζήτω, γαιδουροκνηγῶ, γαιδουροσαμαρώνω, γαιδουροφυλάω κττ. **2)** Ρήματα σημαίνοντα μίμησιν, οἶον: γαιδουροβαστῶ, γαιδουροφέρνω κττ.

γαιδουροάγγισμα τό, ἀμάρτ. γαιδουροέγγισμα

Ἀθῆν. Πειρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ἄγγισμα.

Ἐκζεμα βαρείας μορφῆς.

γαιδουροαπόπλυμα τό, Πελοπ. (Βασαρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ἀπόπλυμα.

Τὸ νερὸ ποῦ μένει, ἀφοῦ πῖνῃ ὁ ὄνος.

γαιδουροβαστῶ ἀμάρτ. ἄδουροβαστῶ Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. βαστῶ.

Οἶονεἰ ἔλκω τὸ γένος ἐξ ὄνου, βαστῶ ἐξ ὄνου (πβ. βαστῶ **Β 9**), ἥτοι φέρομαι ἀγενῶς, ἀπρεπῶς, ἀγροίκως. Συνών. γαιδουρεύω, γαιδουρίζω **1**, γαιδουροφέρνω.

γαιδουρόβηχας ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βῆχας.

1) Βῆξ ἰσχυρὸς καὶ διαρκὴς σύνηθ. Συνών. βήχα-
ρος. **2)** Ἡ νόσος κοκκίτης Θήρ.—Λεξ. Περιδ.

γαιδουροβλέπης ὁ, ἀμάρτ. γαυροβλέπης Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. βλέπω.

Ὁ ἐπιβλέπων, ὁ ἐπιτηρῶν τὸν ὄνον: Γνωμ. Παρὰ γαυροβλέπης κάλλιο γαυροδέτης (προτιμότερον νὰ ἔχη τις τὸν ὄνον του δεμένον διὰ νὰ μὴ τὸν χάσῃ παρὰ λυμένον καὶ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ καὶ γενικῶς νὰ εἶναι τις προνοητικὸς πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοχλήσεων καὶ ταλαιπωριῶν). Πβ. γαιδουροδέτης.

γαιδουρόβολο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *γαιδουρόβολος, ὁ ἐκ τοῦ οὐς. γαι-
δούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλος. Πβ. καὶ
γυναικόβολο αὐτόθι.

Πλήθος ὄνων: Κάβοσο γαιδουρόβολο πάει πέρα.

γαιδουροβόρδιν τό, ἀμάρτ. γαυροβόρτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδουρόβόρδως.

Μικρὸς γαιδουρόβόρδως, ὁ ἰδ.

γαιδουρόβόρδως ὁ, Κύπρ. γαυρόβόρτως Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βόρδως.

Ἡμίονος γεννηθεὶς ἐκ θηλείας ὄνου. Συνών. γαι-
δουρόμουλα.

γαιδουροβοσκός ὁ, Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βοσκός.

Βοσκός ὄνων.

γαιδουροβουνιά ἡ, πολλαχ. γαιδουρουβ'νιά Στε-
ρελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βουνιά.

1) Ἡ κόπρος τοῦ ὄνου ἐνθ' ἄν.: Γυρίζει 'ς τὰ περι-
βόλγα καὶ μαζεύει γαιδουροβουνιές Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. γαιδουροκαβαλλίνα. **2)** Μετων. γυνή δυσειδῆς
Πελοπ. (Μάν.): Μνιά γαιδουροβουνιά πήρε, δὲν ἀξίζει τί-
ποτα ἢ γυναῖκα του.

γαιδουρογάιδαρος ὁ, Ἀθῆν. κ. ἄ. γαδαρογάδα-
ρος Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γάιδαρος. Διὰ τὴν σύν-
θεσιν πβ. καὶ μουλαρομούλαρος.

Ὁ ἐν μεγάλῳ βαθμῷ ἀγενῆς καὶ ἀγροῖκος ἄνθρωπος.

γαιδουρόγαλα τό, σύνηθ. γαιδ'ρόγαλα βόρ. ἰδιώμ.
γαιδουρόγαλο πολλαχ. γαιδ'ρόγαλον πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γάλα.

Τὸ γάλα τῆς ὄνου. Συνών. γομαρογάλο.

γαιδουρογαλατσίτα ἡ, Πελοπ. (Κόκκιν. Λογγ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γαλατσίτα, δι' ὁ ἰδ. γα-
λατσίδα.

Εἶδος ἀμανίτου. Συνών. γαιδουρογαλατσίτι.

γαιδουρογαλατσίτι τό, Πελοπ. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαυρογαλατσίτα.

Γαιδουρογαλατσίτα, ὁ ἰδ.

γαιδουρογενεῖα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γενεῖα.

Οἰκογένεια εὐτελής, χυδαία ἢ γένος εὐτελὲς καὶ πρόσ-
τυχον. Συνών. γαιδουρόσογο, παλαιόσογο.

γαιδουρογεννημένος ἐπίθ. σύνηθ. γαυρογεννη-
μένος ΣΖαμπέλ. Δημοτ. Ἄσμ. 667.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ.
τοῦ ρ. γεννῶ. Τὸ γαυρογεννημένος διὰ τὸ γάι-
δαρος.

Ὁ καταγόμενος ἀπὸ γένος πρόστυχον καὶ χυδαῖον
σύνηθ.: Ἄσμ.

Γιουσοῦφ Ἀράπη μασκαρᾶ, γαυρογεννημένε,
σὰν ἦταν κλέφτης δυνατοί, τί πάγαινες κοντά τους;
ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

γαιδουρογαστρός ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γαστρός.

Ἰατρός ὄνων. Πβ. ἀλογογίατρός.

γαιδουρογουστέρα ἡ, Πελοπ. (Λακων. Καλάμ.
Μεσσ. Πυλ.) κ. ἄ. γαυροκουστέρα Πελοπ. (Μεσσ.)
γαυρογουστέρα Στερελλ. γαιδ'ρουγκουστέρα Στερελλ.
(Αἰτωλ.) γαυρογουστέρα Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) γαυδου-

